

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТѢХА НА
ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

V.

ПРИСТИГАНЕТО. ИМА ЛИ РАСТЕНИЯ И ЖИВОТНИ НА ЛУНАТА. ОПАСЕНИЯТА
НА ТАТУНЧА

Изведнажъ Татунчовиятъ цепелинъ се удари о нѣщо твърдо съ страшенъ трѣсъкъ и спрѣ като закованъ. Горниятъ капакъ отскочи настрани. Татунчо и Татунка така силно си чукнаха главитѣ, че веднага се свѣстиха. Татунчо скочи изплашенъ да види какво става, подаде си главата отъ кацата и радостно извика:

— Татунке, ние сме на луната! Вижъ само какъ леко се диша. Тукъ има въздухъ. Ние сме спасени!

Чакъ сега Татунка усѣти, че гърдитѣ ѝ наистина се пълнятъ съ чистъ, свежъ въздухъ. Тя сжщо се изправи до Татунча и съ широко разтворени очи разглеждаше наоколо.

Татунчовиятъ цепелинъ бѣше падналъ на края на една голѣма пустиня. Отъ едната страна се простираха безкрайни пѣсъци, а отъ другата започваше обшир-

на зелена ливада. По-нататкъ, задъ ливадата, се издигаха островърхи баири, които бѣха началото на една висока планина, отъ чийто върхъ излизаше черенъ димъ.

— Значи, ние сме на луната!

— чудѣше се Татунка.

— Както виждашъ.

— Ами че тя била много голѣма, бе Татунчо, сжщо като земята.

— Петдесетъ пѣти по-малка отъ земята. Не чу ли какво каза човѣкътъ съ брадата?

— Да, но азъ си я мислѣхъ съвсемъ малка — горе-долу колкото кубето на една църква.

Татунчо се изсмѣ на глупавата Татунка и пѣргаво изскочи отъ цепелина. Той искаше да разгледа какво има наоколо и главно, дали нѣма да намѣри нѣкжде нѣкое изворче или нѣкое бистро поточе. Водата въ шишето себѣше излѣла по пѣтя,